

Sygn. akt III K 27/14

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Sztenc

Protokolant: Joanna Rapior

w obecności Elżbiety Orzeł Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 25 marca 2014 r.

sprawy

M. M. urodz. (...)

w B.

syna T. i E. z domu B.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 25 września 2008 r., sygn. akt III K 49/08 za czyny: z art. 258 § 1 k.k. (popełniony w okresie od lipca 2006 roku do 5 grudnia 2006 roku, za który wymierzono karę 8 miesięcy pozbawienia wolności); z art. 264 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (popełniony w okresie od lipca 2006 roku do 5 grudnia 2006 roku, za który wymierzono karę 8 miesięcy pozbawienia wolności), orzekającym karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 5, zarządzoną do wykonania na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 28 lutego 2013 r.;

2. Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 29 lipca 2011 r., sygn. akt III K 160/11 za czyny: z art. 258 § 1 k.k. (popełniony od 2004 roku do połowy 2006 roku, za który wymierzono karę 8 miesięcy pozbawienia wolności); z art. 264 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (popełniony od 2004 roku do połowy 2006 roku, za który wymierzono karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności), orzekającym karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 5, zarządzoną do wykonania na mocy postanowienia Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 8 lipca 2013 r., sygn. akt III Ko 108/13;

3. Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 17 października 2012 r., sygn. akt II K 568/12 za czyn z art. 291 § 1 k.k. (popełniony w dniu 18 lutego 2012 r.), za który wymierzono karę 1 roku pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 3 oraz karę 30 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda,

I. rozwiązuje kary łączne pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego M. M. na mocy wyroków opisanych w punktach 1 i 2 części wstępnej wyroku łącznego,

II. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 569 § 2 k.p.k. łączy kary pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego M. M. wyrokami opisanymi w punktach 1 i 2 części wstępnej wyroku łącznego oraz wymierza mu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

III. na podstawie art. 572 k.p.k. umarza postępowania o wydanie wyroku łącznego w zakresie dotyczącym wyroku opisanego w pkt 3 części wstępnej wyroku łącznego,

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza skazanemu M. M. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres od dnia 29 stycznia 2007 roku do dnia 31 stycznia 2007 roku r. oraz okres kary dotychczas odbytej,

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. P. kwotę 147,60 złotych tytułem nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu,

VI. zwalnia skazanego M. M. od ponoszenia wydatków związanych z wydaniem wyroku łącznego, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt III K 27/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny;

M. M. został skazany prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 25 września 2008 r., sygn. akt III K 49/08 za czyny: z art. 258 § 1 k.k. (popełniony w okresie od lipca 2006 roku do 5 grudnia 2006 roku, za który wymierzono karę 8 miesięcy pozbawienia wolności); z art. 264 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (popełniony w okresie od lipca 2006 roku do 5 grudnia 2006 roku, za który wymierzono karę 8 miesięcy pozbawienia wolności), orzekającym karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 5, zarządzoną do wykonania na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 28 lutego 2013 r.;

2. Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 29 lipca 2011 r., sygn. akt III K 160/11 za czyny: z art. 258 § 1 k.k. (popełniony od 2004 roku do połowy 2006 roku, za który wymierzono karę 8 miesięcy pozbawienia wolności); z art. 264 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (popełniony od 2004 roku do połowy 2006 roku, za który wymierzono karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności), orzekającym karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 5, zarządzoną do wykonania na mocy postanowienia Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 8 lipca 2013 r., sygn. akt III Ko 108/13;

3. Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 17 października 2012 r., sygn. akt II K 568/12 za czyn z art. 291 § 1 k.k. (popełniony w dniu 18 lutego 2012 r.), za który wymierzono karę 1 roku pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 3 oraz karę 30 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda.

dowód:

odpisy wyroków –k. 12-18, 53, 54-98;

postanowienie o zarządzeniu wykonania kary pozbawienia wolności –k. 19;

informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego –k. 9-10;

akta Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze o sygn. III K 49/08 (III K 135/08);

akta Sądu Rejonowego w Zgorzelcu o sygn. II K 568/12.

Skazany M. M. przebywa w izolacji więziennej od 23.04.2013 r., kiedy to zgłosił się do Aresztu Śledczego w J.. Obecnie odbywa karę pozbawienia wolności w Areszcie Śledczym w M.. Do tej pory był raz karany dyscyplinarnie naganą. Otrzymał także jedną nagrodę regulaminową w postaci pochwały. Nie sprawia problemów natury wychowawczej. Prowadzi zgodny tryb życia ze współsadzonymi. W stosunku do funkcjonariuszy jest regulaminowy. Karę odbywa w

systemie zwykłym, nie był zainteresowany realizacją zadań w ramach indywidualnego programu oddziaływania. Nie jest zatrudniony, nie wnioskował też o możliwość podjęcia pracy. Jest krytycznie ustosunkowany do popełnionych czynów, nie deklaruje przynależności do podkultury przestępczej. Komisja Penitencjarna w ZK we W. postępy osadzonego w resocjalizacji oceniła jako umiarkowane. M. M. przed osadzeniem w zakładzie karnym - posiadał względnie pozytywną opinię środowiskową.

dowód:

opinia o skazanym dyrektora Aresztu Śledczego w M. –k. 110.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 85 k.k. połączeniu mogą podlegać tylko takie kary pozbawienia wolności, które dotyczą wyłącznie przestępstw popełnionych przed wydaniem pierwszego choćby nieprawomocnego wyroku w sądzie pierwszej instancji, co do któregośkolwiek z nich.

Warunek ten, przesądzający o możliwości orzeczenia kary łącznej (także w wyroku łącznym) jest spełniony w odniesieniu do skazań, o których mowa w punktach 1 i 2, gdyż czyny, za które wymierzono skazanemu kary wyrokiem opisanym w punkcie 2 zostały popełnione przed wydaniem wyroku opisanego w punkcie 1.

Uwzględniając istniejącą możliwość orzeczenia kary łącznej, Sąd w pkt I części dyspozytywnej wyroku łącznego rozwiązał kary łączne orzeczone wobec skazanego M. M. na mocy wyroków opisanych w punktach 1 i 2 części wstępnej wyroku łącznego.

Sąd miał przy tym na uwadze, iż w orzecznictwie sądowym podkreśla się, że ze względu na prawomocność rzeczy osądzonej, granice nowej kary łącznej wyznaczają także poprzednie kary łączne, a nadto, że kara łączna nie może przekraczać sumy kary łącznej poprzednio orzeczonej i kary podlegającej połączeniu (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 22.03.1973 roku, I KR 425/72, OSNKW 1973/7-8/96; z dnia 25.07.1972 roku, V KKN 285).

Wymierzając karę łączną pozbawienia wolności skazanemu M. M., Sąd miał na uwadze, iż przy wymiarze kary łącznej w wyroku łącznym (możliwej również z zastosowaniem zasady częściowej absorpcji, czy nawet kumulacji) winno się rozważyć przede wszystkim, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary, istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy ten związek jest odległy lub w ogóle go brak, a ponadto, czy okoliczności, które zaistniały już po wydaniu poprzednich wyroków, przemawiają za korzystnym lub niekorzystnym ukształtowaniem kary łącznej (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 października 1983 r., sygn. IV KR 213/83, OSNKW 1984, zeszyt 5-6, pozycja 65 z glosą L. Paprzyckiego, NP 1986, numer 112).

W orzecznictwie sądowym podnosi się także, by przy wymierzaniu kary łącznej, orzekanej wyrokiem łącznym, baczyć na okoliczności, które wskazują na przebieg procesu resocjalizacji skazanego, albowiem umożliwiają one należyte uwzględnienie potrzeb w zakresie jego resocjalizacji (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 27 czerwca 1973 r., sygn. IV KR 122/73, OSNKW 1973, zeszyt 12, pozycja 159 i z dnia 25 października 1983 r., sygn. IV KR 213/83, OSNKW 1984, zeszyt 5-6, pozycja 65).

Podkreśla się przy tym, iż orzeczenie kary łącznej nie musi przynosić skazanemu korzyści, to jest orzeczenia kary łącznej tylko poprzez zastosowanie zasady całkowitej absorpcji. Oprócz bowiem uwzględnienia stopnia związku przedmiotowego i podmiotowego zbiegających się przestępstw, decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej, ma także wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Popelnienie więcej niż dwóch przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (tak Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 20 września 2001 r., sygn. II AKa 154/01, Prok. i Pr. 2002/4/26).

Podobnie wypowiedział się w wyroku z dnia 12 lipca 2000 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie (sygn. II AKa 171/00, OSA 2001/2/5), stwierdzając, iż absorpcję kar należy stosować bardzo ostrożnie, biorąc pod uwagę negatywną, co do

sprawcy – przesłankę prognostyczną, jaką jest popełnienie kilku przestępstw (por. też wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 8 marca 2001 r., sygn. II A Ka 59/01, Prok. i Pr. 2002/3/21).

Dopuszczenie się wielu przestępstw, uzasadnia odstępianie od pełnej absorpcji na rzecz częściowej kumulacji, gdyż oznacza niekompletność kryteriów ścisłego związku przedmiotowego i podmiotowego zbiegających się realnie przestępstw (tak Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 7 marca 1991 r., sygn. II A Kr 15/91, KZS 1991/3/12).

W orzecznictwie sądowym podnosi się również, że stwierdzenie bliskości czasowej poszczególnych czynów przestępnych oraz zachodzących między nimi powiązań na płaszczyźnie strony podmiotowej i przedmiotowej – samo w sobie nie powinno stanowić okoliczności prowadzącej do złagodzenia kary łącznej na zasadzie pełnej absorpcji (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30 sierpnia 1979 r., sygn. II KR 232/79, OSNKW 1980, z. 1, poz. 5).

Wskazania, o których wyżej mowa, charakter i ilość czynów, za jakie został skazany M. M., nadto zaś wzgląd na dotychczasowy przebieg procesu jego resocjalizacji - zdaniem Sądu uzasadniały zastosowanie wobec niego przy wymiarze kary łącznej zasady częściowej absorpcji.

Jak wynika bowiem z poczynionych ustaleń, M. M. popełniając czyny, za które wymierzono mu karę wyrokiem opisanym w pkt 1 części wstępnej wyroku łącznego – umożliwił przekroczenie granicznie mniej niż 20 obywatelom Ukrainy, popełniając czyn, za który wymierzono mu karę wyrokiem opisanym w punkcie 2 – organizował przekroczenia granicy państwowej nie mniej niż 40 obywatelom Ukrainy. Ww. wyrokami został nadto skazany za branie udziału w zorganizowanych grupach przestępczych.

Opinia dyrektora Zakładu Karnego w M., znajdująca się w aktach niniejszej sprawy, świadczy o tym, iż zachowanie skazanego zostało ocenione za ledwie jako umiarkowane, a nadto, iż ww. nie jest zainteresowany odbywaniem kary w systemie programowanego oddziaływania, a także podjęciem zatrudnienia.

Okoliczności te, a nadto stosunkowo niedługi okres odbywania kary zdaniem Sądu wskazują, że wobec M. M. nie osiągnięto jeszcze pożądanych rezultatów wychowawczo-resocjalizacyjnych, które winny być ukierunkowane na wyeliminowanie jego nagannych, utrwalonych zachowań, naruszających porządek prawny.

Okoliczności te wskazują jednocześnie na konieczność takiego wymierzenia kary łącznej pozbawienia wolności, która pozwoliłaby osiągnąć pożądane efekty resocjalizacyjne, w tym wyeliminowanie utrwalonych ww. zachowań i postaw naruszających normy społeczno-prawne.

Jak się bowiem podkreśla w orzecznictwie Sądu Najwyższego, określają one stopień zagrożenia społecznego ze strony skazanego, a tym samym cele zapobiegawcze, jakie ma do spełnienia kara w danym wypadku (nie publ. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 1978 r., sygn. III KR 9/78, cytowany w: Nowa kodyfikacja karna. Kodeks karny, Krótkie komentarze, Ministerstwo Sprawiedliwości, Warszawa 1999, w opracowaniu prof. dr hab. Piotra Hofmańskiego pt.: „Zasady wymiaru kary i środków karnych”, str. 21).

Uwzględniając powyższe, zdaniem Sądu brak było podstaw, by w stosunku do skazanego M. M. przy wymierzaniu kary łącznej pozbawienia wolności zastosować zasadę pełnej absorpcji. Tym samym, uznać należało, że ogół okoliczności podmiotowych, dotyczących skazanego, wskazuje na konieczność takiego wymierzenia kary łącznej pozbawienia wolności, która pozwoliłaby osiągnąć pożądane efekty resocjalizacyjne. Biorąc powyższe pod uwagę, a także brak w stosunku do M. M. okoliczności, które mogłyby przemawiać za zastosowaniem wobec niego w omawianym zakresie zasady pełnej absorpcji, nadto zaś uwzględniając fakt, iż z pewnością nie osiągnięto dotychczas w stosunku do niego pożądanych efektów procesu resocjalizacyjnego – Sąd w pkt II części dyspozytywnej wyroku wymierzył mu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności.

Sąd uznał bowiem, iż w ramach wyroku łącznego winien on odbyć stosowną karę, jednak nie o charakterze najniższym z możliwych, za czym przemawiał całokształt okoliczności przedmiotowo-podmiotowych go dotyczących. Sąd uznał jednocześnie, iż wymierzona mu kara łączna będzie wystarczającym złagodzeniem represji karnej.

Podkreślić przy tym należy, że zachowanie M. M. biorącego udział w organizacji kilkudziesięciu nielegalnych przekroczeń granicy w ramach działalności różnych grup przestępczych, tym samym dowodzi jego znacznego zdemoralizowania, dużej skali prowadzonej przezeń działalności przestępczej i zagrożenia dla obowiązującego porządku prawnego, co w ocenie Sądu wymagało zastosowania doń adekwatnej represji karnej. Wniosek ten jest tym bardziej zasadny, gdy się zważy, iż pierwotnie w obu sprawach wymierzono mu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, z czego jednak ww. nie wyciągnął żadnych konstruktywnych wniosków, popełniając kolejne przestępstwo z art. 291 § 1 k.k., za które wymierzono mu kary wyrokiem opisanym w punkcie 3.

Ze względu na niespełnienie przesłanek z art. 85 k.k., Sąd na podstawie art. 572 k.p.k. w pkt III części dyspozytywnej umorzył postępowanie o wydanie wyroku łącznego w zakresie dotyczącym wyroku opisanego w pkt 3 części wstępnej wyroku. Czyn, za który skazanemu wymierzono bowiem kary tymże wyrokiem, został popełniony już po wydaniu wyroku opisanego w pkt 1, a także wyroku opisanego w pkt 2.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono skazanemu M. M. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności stosowny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, o której mowa w pkt 2 oraz okres kary dotychczas odbytej.

O kosztach nieopłaconej obrony z urzędu orzeczono na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26.05.1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jednolity Dz. U. z 2002 r., Nr 123, poz.1058).

Orzeczenie w przedmiocie wydatków poniesionych w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego uzasadnia treść art. 624 § 1 k.p.k. i obecna sytuacja życiowo-majątkowa skazanego.